

2018. november

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET
MELLETT ÁLL!**

Sok fiatal úgy gondolja, hogy ha szeretik egymást, akkor házasságkötésük után mindig automatikusan egyet fognak érteni. Ha egy ügyben egyiküknek, vagy másikuknak dönteni kell, akkor nincs szükség megbeszélésre, hiszen nyilván házastársuk is ugyanúgy döntene, mint ők. Ez többé-kevésbé beválik, amíg életük felett nem gyülekeznek felhők. Az életnek azonban nem csak napos oldala van, mindig jöhetnek nehéz, viharos időszakok, amikor a házaspárnak új, eddig ismeretlen nehézségekkel kell megküzdenie. Együtt kell elhárítaniuk a közös életüket beárnyékoló veszélyt, együtt, egyetértésben kell cselekedniük. Ilyenkor elengedhetetlen kettejük megbeszélése, még annak árán is, ha az megegyezéshez nehéz, feszültségekkel terhes út vezet. Nagy azonban annak a veszélye, hogy a feszültségek megingatják a szeretetet, holott azt hitték, a kölcsönös szeretetükkel mindent meg tudnak oldani.

Minden fiatal házaspár életében a mézeshetek után elkezdődnek a hétköznapok, a fiatalok nem csak a saját munkahelyükre térnek vissza, hanem olyan sport, kulturális, önkéntes, vagy egyéb elfoglaltságokhoz, amelyek társuknak idegenek. Ha eddig tudtak is ilyenekről, most már nem elég az eddigi megelőlegezett bizalom abban, hogy ezek a nem együtt töltött idők nem befolyásolhatják kapcsolatukat, most már naponta megtapasztalják, hogy házastársuk nincs velük, mert énekkari próbán van, vagy sportol, vagy éppen a helyi Karitászban tevékenykedik. Ilyenkor óhatatlanul bekövetkezik a kétkedés (jó ez, kell ez, miért nem lehetünk együtt?), majd az elhatárolódás, sőt akár a tiltakozás is. A fiatalok feladata ekkor az, hogy megállapítsák kettejük hajlamaiban, vágyaiban és igényeiben az azonosságokat, és a különbözőségeket, hogy megtalálják, miként lehetséges mindkettejük növekedése, hogyan találhatják meg a helyes mértéket a közelség és a távollét, az egyéni és a közös között. Gyakran adódik, hogy a fiataloknak vannak olyan elfoglaltságaik, amelyeket társukkal nem tudnak megosztani. Mit lehet ilyenkor tenni? Őszintén és nyíltan meg kell különböztetniük azokat az elfoglaltságokat, amelyekben feltétlenül közösen kell tevékenykedniük, azoktól, amelyekről mindketten úgy vélekednek, hogy ott egyikük vagy másikuk önállóan tevékenykedhet anélkül, hogy ez kapcsolatuk rovására menne. Ha ezt nem sikerül komolyan megbeszélni, vagy eleve hiányos kettejük között a bizalom, akkor egy idő után úgy fogják érezni, hogy nem együtt, csak egymás mellett élnek, hogy kapcsolatuk egyiküknek sem ad valami pótolhatatlant, valami újat.

Hogyan tudjátok gyerekeiteket segíteni abban, hogy már a párkeresés idején figyeljenek a „különbözőségekre és azonosságokra”? Milyen tapasztalatokról tudtok e téren nekik beszámolni?

Egy keleti bölcs, Kahil Gibran tanácsolja a fiataloknak: *Álljatok egymás mellett, de hagyjátok a szelet és az eget közöttetek táncolni! Szeressétek egymást, de ne tegyétek a szeretetet béklyóvá! Adjátok egymásnak a szíveteket, de ne zárjátok fogdába a másik szívét! A templom oszlopai egyenként szilárdan állnak, de nem növekedhetnek. A tölgyfa és a fenyő is egymagában áll, de ha árnyékot vetnek egymásra, egyikük sem tud növekedni.*

Ha a párkapcsolatban álló emberek a templom oszlopaira hasonlítanak, azaz szilárdak, megbízhatóak és egységesek, helyükön mozdulatlanul állnak egyszer s mindenkorra, akkor lehetnek szépek, imponálhat stabilitásuk, de nem tudnak növekedni. Két ember soha sem egyforma, különböznek egymástól, mint a tölgy és a fenyő. Mindketten élni

akarnak, növekedni és gyümölcsöt hozni. Jó nekik egymáshoz közel lenni, de óvakodniuk kell attól, hogy közelségükkel akadályozzák a másik kibontakozását. Ezért nagyon fontos, hogy kapcsolatukat állandóan erősítsék, állandóan párbeszédben legyenek. A párbeszéd célja jó időben és rossz időben egyaránt a kapcsolat erősítése, azaz a szeretetben való növekedés. Ez hosszas és elkötelezett tanulási időszakot tételez fel, a szeretetet kifejező, és a hiteles párbeszédet lehetővé tevő magatartásformák kialakítását. (vö. AL 136) A másiktól való gondoskodás és a hozzá való vonzódás gesztusaival jelét adhatjuk szeretetünknek. A szeretet átsegít a legrosszabb akadályokon is. Ha szerethetünk valakit, vagy érezzük, hogy ő szeret minket, jobban megértjük, mit akar kifejezni és megértetni velünk. Le kell győzni azt az gyengeséget, amely félelmet kelt bennünk a másikkal szemben, mintha a "vetélytársunk" lenne. Nagyon fontos, hogy a saját biztonságunkat megfontolt döntésekre, meggyőződésre és értékekre alapozzuk, és ne arra, hogy egy vitában győzedelmeskedjünk, vagy, hogy nekünk adjanak igazat. (vö. AL 140)

Hogyan tudjátok elérni, hogy egy problematikus családi ügyben hozandó döntés megbeszélése a szeretet növekedéséhez és kapcsolatokat megerősítéséhez vezessen, bármelyikőtök véleménye mellett döntötök?

Milyen szép és jó az, amikor a szerelmesek mélyen egymás szemébe nézve boldognak érzik magukat! A házasság szerelem a teljes önátadásban, kettejük kizárólagos kapcsolatában éri el teljességét. Mindketten fenntartás nélkül ajándékozzák magukat egymásnak. Ahhoz, hogy a férfi és a nő kapcsolatukat megalapíthassa, elmélyíthesse és megszilárdíthassa, növekedniük kell, össze kell nőniük. A házasságnak egy védett visszavonulási helynek kell lennie mindkettejük számára, és annak is kell maradnia. Ehhez mindkettejüknek teljesen és maradéktalanul magukat 100%-ig a házasságba kell beadni. A házasság nem munkacsoport, amelybe mindenki saját magának csak egy részét adja be. A házasság akkor éri el a célját, ha mindkét fél növekedni akar benne, hogy ketten együtt elérjék a 200%-ot.

A keresztény házasság azonban nem állhat meg a páros egoizmusnál. Túl kell ezen nőnie. A magánéletre való korlátozódás félreismeri a házasság feladatát, és ez súlyos veszélyekkel jár. A bezárkózó életterek hamar kiüresednek. Éppen ellenkezőleg, az összetartás, a házasságban talentumaik szerint való közös növekedés – még ha a férfi és a nő különbözőképpen növekszik is – csakhamar arra fogja őket indítani, hogy a magukon kívüli világot értékes tettekkel szolgálják. Noha a házaspár önmagát építi – tekinthetjük ezt belégzésnek –, kapcsolata tevékeny szeretetével a külvilágot is építi – ezt kilégzésnek nevezhetjük. A házaspár együtt tekintve másokra kettejük erőtartalékából – ahol a 200% összegyűlt – másoknak az élethez és a szeretethez ad bátorságot. Ezzel saját házasságának olyan növekedési lökést ad, amire a csak saját maguk körül forgó párok hiába vágyakoznak.

Miben látjátok tíz, húsz, negyvenévi házasság után a növekedés lehetőségét?

Életünkben mindig az az értékes, ha az értékeknek szenteljük magunkat. Ez csak úgy sikerülhet, ha kapcsolatunkba bevonunk egy értékes, közös harmadikat, aki párkapcsolatunkat ébren tartja. Ez a harmadik párkapcsolatunk gyümölcse, a gyermek. Így egy olyan lelki út nyílik meg számunkra, amely a külső életcélok felül kapcsolatunkat egymással elmélyíti.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke